

partii naleraq

13.maj 2019

FM2019/119

Forslag til forespørgselsdebat i Inatsisartut vedrørende muligheden for at behandle hele familien når der er foregået seksuelt misbrug.

Siumuts medlemmer af Inatsisartut

Vi vil hermed fra Partii Naleraq komme med vores udtalelse om fremlagte forslag til forespørgselsdebat.

Det er glædeligt at se at der er mange velfungerende familier, der lever i dagens Grønland, hvor de ikke mindst sørger godt for deres børn og de unge, og de viser at de klarer sig godt og viser at de er ressourcestærke.

Der er mange bedsteforældre der passer godt på deres børnebørn og det er virkelig noget der gør en stolt at se at de har overskud til at tage sig af deres børnebørn, og ikke at forglemme at der endda er oldeforældre, der tager sig af deres oldebørn, og vi vil benytte lejligheden til at sige tak til jer alle.

Der er på den anden side familier blandt os der har problemer, og de kan opfattes til at være omfattende, men alligevel er det vores alles pligt at støtte dem til at have et værdigt liv. Vi bør have mere ansvarlighed når det gælder børnene, men vi bør også vise ansvar for at familierne skal kunne støttes som en samlet enhed.

Vi kan ikke fortsætte med at være tilskuere til at nogen af familierne har problemer, og at vi først reagerer når det er for sent, og det er på tide at vi iværksætter en tidlig indsats, og at der følger bevilling med til de tiltag vi vælger at benytte, og der skal ansættes flere til at løfte opgaven.

Kommunerne kan ikke selv løfte opgaven, selvom de gør anstrengelser for at løse det, og de mennesker der af egen vilje prøver at overvinde deres problemer skal støttes, hvor Selvstyret som en central enhed bør udvide sine bestræbelser for at løfte opgaven, da det har vist sig at det ikke er nok med at man har sat nogen målsætninger, hvor det på den anden side også skal følges af bevillinger og der er behov for, at der ansættes flere til at arbejde for at løfte opgaven.

Vi er klar over hvilke omfattende problemer samfundet står overfor, hvor vi blandt andet ikke holder fokus på hvilke tiltag, der er nødvendige for at overkomme problemstillingerne, og hvor vi fastholder stoltheden og ikke laver den nødvendige selvransagning, hvor indrømmer at vi har brug for støtte til løse dem, og vil ikke fremstå som svage, og det er nok derfor vi afslår tilbud om hjælp udefra.

Befolkningen i yderdistrikterne er i særdeleshed ramt, da familierne ikke har mulighed for at få hjælp med det samme, når der har været misbrug af børn og voksne, og familierne har indrømmet at de gennemlever særdeles svære perioder efterfølgende.

Det kan overhovedet ikke forsvares at krænkeren kan mødes på vejene, og det bør sikres at det ikke sker fra ordensmagtens side. De personer der har krænket børn skal tages i forvaring hurtigst muligt og det skal ikke kunne gå frit på vejene, hvor alle kan møde dem. Sådanne forhold kan overhovedet ikke accepteres.

Vi nedprioriterer de personer, der har brug for hjælp, når vi får tilbudt assistance, og vi bør overveje om det ikke er bedst, om vi modtager enhver håndsrækning positivt, for menneskernes, for samfundets og ikke mindst for børnenes skyld.

Det kan ikke accepteres at der er så omfattende problemer i samfundet, når det gælder krænkelser af børn, og det har for det meste grundlag i at vi i vores dagligdag ikke er dygtige nok til at forvalte vores moralske værdier, og at vi ikke altid viser os frem fra vores bedste sider.

Derfor er det ikke til at komme uden om at arbejdet med familierne skal være mere omfattende, end det er i dag, og vi kan se at arbejdet der har været i gang ikke har gavnet.

Vi har drøftet de samme problemstillinger i alle vores samlinger i Inatsisartut, og det giver os anledning til at spørge hvor der er blevet af alle de tiltag, der bliver fortalt om? Hvorfor ser vi ikke hvilke gavn de har medført? Det skal ikke forstås sådan at vi kritiserer de tiltag, der har været i gang, men vi vil gerne have at vide hvorfor det ikke har gjort gavn, er det kun på papirerne at de er til at se? Eller har kommunerne personalemangel? Eller kører vi vores projekter i parallel med hinanden, så alle projekterne kører meget langsomt?

Vi har i den seneste periode erfaret at der gennem medierne har været fokus på forholdene i Tasiilaq, som virkelig er anstrengende. Hvis vi tror at forholdene, der fortælles om, kun er gældende på østkysten, er det noget vi bilder os selv ind. Forholde der afspejles i medierne, er gældende i hele landet. Lad os derfor være sammen om at løse problemerne, da vi alle er berørte af dette gennem alle familier, derfor bør vi blive enige om at give støtte til de familier der ramt i højere grad, end de tiltag der er blevet foranstaltet.

Vi vil fra Partii Naleraq indrømme at medierne har udstillet omfattende problemer i socialområdet mere klart end tidligere, og de bliver mere og mere omfattende som tiden går. Vi kan heller ikke vedstå at være tilskuere til at serviceringen i sundhedssektoren er yderst utilfredsstillende, sådan som befolkningen har udtrykt sig.

Vi vil derfor indstille til at disse to store ressortområder, sundhedssektoren og det sociale område adskilles med deres ministre, da vi ikke kan fortsætte med at acceptere at børnene gennemlever så trange kår. Da der også på den anden side, er nødvendigt med forbedringer for læge konsultationen i sundhedssektoren.

Vores omfattende personlige problemer har for det meste grundlag i at der er folk med psykiske problemer, hvor det for det meste er de trange levevilkår som de fleste lever under. Huslejepriserne stiger, der dokumenteres flere omsorgssvigt af børn, der er arbejdsløshed flere steder, mange

familier har for få penge til at leve for, arbejdsløshedsunderstøttelsen er ikke tilstrækkelig til at leve for.

Enlige får udbetalt under 800 kroner hver 14 dag til at leve for, og det er endda under en højkonjunktur vores land gennemgår. Det giver os grund til at spørge hvorfor nogen af os i samfundet har det så svært når det går så godt økonomisk? Det giver os anledning til at spørge hvor de penge der giver så god et resultat for landskassen havner henne? Jeg håber virkelig at Naalakkersuisut har et fornuftigt svar på spørgsmål og ikke ignorerer det.

Vi har store problemer af misbrug af alkohol og euforiserende stoffer, hvor vi ignorerer at følgerne af dem, som er at mange børn, unge og familier skilles af den grund. Familier sættes ud af deres boliger, og der er endda ældre, der skilles for at de har bedre økonomiske vilkår. Er det følgerne af at det går økonomisk godt i samfundet?

Vi må alle gøre indrømmelser om at omsorgssvigt af børnene og krænkelse af børn sker som et følge af vores misbrug af alkohol, da vi ikke har mulighed for selv at indse problemet, hvis vi ikke gør indrømmelser.

I 2002-2003 blev der etableret en Ittoqqortoormiit komité hvor de lokale blandt andet var repræsenteret, og de tiltag der blev iværksat blev ført ud med succes, og vi vil opfordre kommunen og Departementet om at benytte den fremgangsmåde, der blev benyttet, da det løse mange anstrengende problemer dengang, og medførte en positiv udvikling for befolkningen.

Vi bør være åbne for at der tilbydes en håndsrækning, hvor Naalakkersuisut og den danske folketing har udtalt der danskerne er klar til at hjælpe til indenfor det sociale område. Hvorfor skal vi give dem en kold skulder? Hvorfor tillader vi dem til at hjælpe os med at etablere lufthavne og viser vores stolthed for andre, og på den anden side afviser hjælp for nogen der virkelig har brug for hjælp, mennesker der lever under trængsel, omsorgssvigtede børn, seksuelt krænkede børn bliver tilbudt hjælp og Naalakkersuisut siger nej tak.

Deraf kan vi konkludere at Lufthavnene prioriteres langt højere end mennesker, der virkelig har brug for hjælp. Det kan endda tolkes som en hån mod de mennesker, der har brug for hjælp og ikke mindst for de børn, der er omsorgssvigtede, de børn der er seksuelt krænkede. Lad os sige ja tak til tilbud om hjælp, så vi kan give støtte til børnene, de voksne og de ældre.

Med disse ord fremlægger vi vores bidrag til forespørgselsdebatten

Hans Enoksen